

Noční Vtáci a vojna obchodníkov záverečná časť

V podpalubí horeli na stole sviece v lampášoch. Ich jemné mihotavé svetlo uspávalo, obzvlášť keď sa loď hojdala do rytmu vln.

Svenol Liotén sedel rozvalený na stoličke ako grobiansky opilec kdesi v lacnom hostinci. Jednu ruku mal vyloženú na stole a nervózne po ňom klepal prstami. V hlave mu bežali všetky možné scenáre toho čo sa mohlo stať a hlavne ako. Shasta pobehovala niekde hore na palube lode. Vraj si chce pohovoriť s Aládiou a lapeným lišiakom Bertom medzi šiestimi očami. Kapitán Cigard Muzan zase koordinoval svojich mužov na ostrove.

Svenol sa pozrel na oproti sediaceho Eterana. Hrbil sa ako starec a podobal sa na jednu zmorenú kôpku nešťastia. Všimol si na jeho hnedej rovnošate zaschnuté kvapky krvi. „Hej, pst,“ ozval sa k nemu.

„Čo?“ odvrkol mladší Eteran a zívot si na plné ústa.

„Dúfam,“ rozhovoril sa Svenol, „že tá krv nie je tvoja.“

„Kdeže.“

„Minul si všetok svoj éter, čo?“

„Áno.“

„To je vidieť. Zabil si nejakých?“ pýtal sa Svenol. Vedel, že na ostrove prebehla krátka, no krutá bitka medzi strážnikmi a pirátmi.

„To je tak,“ spustil Eteran, no hneď si povzdychol, akoby mal na pleciah ťarchu celého sveta. „Ja vlastne ani neviem. Rozbehol som sa tam, vytvoril som éterický meč, ale keď som sa zahnal tak...“ ostal mlčať.

„Tak bol ako vlhký papier?“ doplnil ho otázkou Svenol.

„Hej,“ prikývol Eteran.

„Ešte nevieš dobre ovládať éterické prúdy.“

„Bol som nervózny. Radšej som meč nechal rozplynúť a rozdával som päste.“ Zdvihol ruky nad stôl a na svetle sviec ukázal červené až fialové hánky.

„To poznám. Ale zmením tému. Niečo mi stále chodí po rozume.“

„Určite oplzlosti.“

„Poznáš ma dobre, ale nie. Výnimočne nie.“

„A čo teda?“

Svenol sa pokúšal spojiť si udalosti posledných dní do jedného celku, no nedarilo sa mu to. Niečo nesedelo. Nemohol prísť na to čo a práve to ho zožieralo viac než si chcel pripustiť. „Ten lišiak povedal, že...“

„Počkaj,“ prerušil ho Eteran. „Kto to vlastne je?“

„Hm,“ zamyslel sa Svenol. „Ja ti ani neviem. Nejaký vodca pirátov, alebo niečo také. Je to divoký éterista a prefikáný. Prezrel som si ho éterickými vláknami. No ale k veci. On povedal, že jeho piráti sú v kráľovskom paláci a zajali samotného kráľa. Využili to, že strážnici sú tu na ostrove, alebo na lodiach okolo. Vraj keď sa mu niečo stane tak kráľa zabijú.“

Eteran ho mlčky počúval. Ďalší divoký éterista? Zdalo sa mu, že sa s nimi roztrhlo vrece.

Svenol pokračoval: „Povedal, že keď príde do paláca celý, nikomu sa nič nestane.“

„No a?“

„Tebe to príde normálne? A čo tie listy, ktoré vraj písala Aládia? Prečo ich mal pri sebe?“

„Ja neviem,“ odpovedal Eteran a vyložil lakte na stôl. „Poviem ti ale, že Aládia tie listy nepísala.“

„Ako vieš? Veríš jej?“

„Ona je... Iná. Skromná. Nemá dôvod zradiť vlastného otca.“

„Veríš jej? Veríš Aládii?“ Svenol zopakoval otázku.

„Áno,“ odpovedal bez zaváhania Eteran. Teraz prišlo jeho kolo na otázky. „A ty veríš tej čiernovláske?“

Svenol narozdiel od svojho mladšieho spoločníka s odpoveďou váhal. Nech bola akokoľvek krásna, Shasta predsa pracovala pre bohatú a zradnú obchodníčku Redhu Bibret.

„No čo?“ podpichol ho Eteran. „Veríš jej?“

„Eteran,“ oslovil ho Svenol a pozrel mu ponad stôl do očí. „Možno si si to nevšimol, ale na ženy teda nemám v poslednej dobe šťastie.“

„Odpovedaj,“ trval na svojom Eteran.

„Áno,“ dostal zo seba napokon Svenol. Potom začal premýšľať nahlas: „Nemá dôvod byť v tom zapletená. Chytili sme spolu éteristov na oslave v paláci. Chytili sme lišiaka.“

„Predtým si povedal, že za všetko môže tá obchodníčka.“

„Áno, Redha Bibret. Ale stále neviem prečo. Zdravý rozum hovorí, že všetko narafičila ona.“

„No tak potom čo?“

„Prečo... Ach!“ skríkol Svenol. „Ošediviem z toho. Prečo nás do toho zatiahla, Eteran? Prečo sedíme na tejto lodi? Ako zapadáme do toho plánu?“

„Chytili sme Tiene Ulice,“ pripomenul mu Eteran. „Či si z toho tepla zabudol?“

„Viem, viem. Ale vojnu obchodníkov mohla rozpútať kedykoľvek, nie?“

„Tak ja si myslím, že jej to prišlo vhod. Takto by ju nikto nepodozrieval.“

Svenol nesúhlasne krútil hlavou. „Niečo nám uniká.“

„Tebe zdravý rozum,“ podpichol ho Eteran. „Zbytočne to komplikuješ.“

„Ten lišiak Bert niečo skrýva. Som si istý.“

„Som šokovaný,“ odsekol Eteran ironicky. „Vodca pirátov klame? Nemožné.“

„Nejako si ožil. Nebol si náhodou unavený?“

„Tak ale na teba mám vždy sily dosť.“

Svenol nad ním len mávol rukou. „Radšej počkáme na ostatných.“

Eteran si znova zívola. „Už tu čakáme celú večnosť.“

Pri stole ostalo ticho.

Do podpalubia vstúpila Shasta a hneď za ňou Aládia. Prisadli si k stolu.

„Tak čo?“ spýtal sa ich Svenol a konečne sa na stoličke narovnal. Nechcel pôsobiť ako neokrôchané prasa, obzvlášť pred dedičkou trónu.

Ustaraný výraz v tvári čiernovlasej ženy neveštil nič dobré. „Neviem čo ďalej,“ priznala Shasta. „Lišiak Bert povedal, že ak ho zoberieme do paláca, tak povie svojim pirátom, aby zložili zbrane.“

„Klamstvo,“ odsekol Svenol. „Ako vieme, že hovorí pravdu? Čo keď nás prepadnú? Čo ak sú tam ďalší divokí éteristi?“ Na krátku chvíľu sa odmlčal. „A vieme či vôbec kráľ ešte žije?“

Aládia náhle vyhrkla: „Žije. Viem to.“

Shasta prikývla. „Súhlasím. Nedávalo by zmysel, keby ho zabijú. Nemali by s čím vyjednávať.“

Ozvali sa kroky. Niekoľko ľudí schádzalo po schodoch do kajuty.

Na skromné svetlo sviece vstúpil kapitán mestskej stráže Cigard Muzan. V jednej dlani podvedome zvieral rukoväť meča za opaskom. Jeho zvyčajne vyrovnaný a pokojný výraz sa vytratil. Nahradil ho hnev. Priam mu sršal z očí. „Moji muži sú pripravení,“ spustil rázne a prísne, akoby sa rozprával so strážnikmi na nástupisku. „Zaútočíme na palác plnou silou. Po ceste do Slny zoberieme ostatné lode.“

„Ale,“ riekla Aládia a vstala. Postavila sa kapitánovi tvárou v tvár. „Čo môj otec?“

„Zlyhal som raz,“ odpovedal Cigard Muzan. „Druhýkrát to nedopustím. Tomu lišiakovi neverím ani slovo.“

„Ani ja,“ pridala sa Svenol.

Aládia sa otočila na čiernovlasú ženu, akoby v nej hľadala oporu. „Shasta, ty toto dopustíš?“

„Ja?“ ohradila sa. „Ty si tá, ktorá má moc rozhodnúť. Ty si dcéra kráľa.“

„Ehm, ale...“ zakoktala sa mladá žena s popolavými vlasmi. Všetci sa pozerali len na ňu a netrpezlivo čakali čo povie.

„Aládia?“ ozval sa Cigard Muzan. „Tvoje rozhodnutie?“

„No,“ riekla a nasucho preglgla guču nervozity. „Dobre. Zaútočíme.“

„Výborne,“ povedal kapitán stráže. „Presný plán si prejdeme počas plavby.“ Otočil sa a vybehol hore na palubu.

Svenol mal teraz príležitosť konfrontovať čiernovlásku. „Hej, Shasta,“ oslovil ju.

„Čo chceš?“ odfrkla podráždene.

„Ty pracuješ pre Redhu Bibret. Prečo nám pomáhaš? Nie je v tvojom záujme, aby dostala Redha čo chce?“

„Pretože zradila aj mňa,“ odpovedala pohotovo Shasta.

„Ach, áno?“

„Áno.“

Svenol cítil zradu. Niekde predsa musí mať táto hádanka svoju odpoveď a myslel si, že práve čiernovlásky je ten správny kľúč. „Odkiaľ si vedela, kde nájdeme lišiaka Berta? Odkiaľ si vedela, že piráti pošlú holuba z ostrova do prístavu?“

„No,“ zasekla sa Shasta. V jej očiach sa dalo zhliaďnúť zaváhanie. „Mám svoje zdroje.“

„Tak nám povedz aké.“

„O čo ti ide? Ha?“ vyštekla na neho a vstala tak prudko, až za ňou spadla stolička a treskla na podlahu.

Svenol sa postavil tiež, ale zachovával si pokoj. Aspoň sa tak pokúšal tváriť. „Prečo,“ hovoril a ponad stôl sa pozeral čiernovlásky do modrých očí, v ktorých sa odrážalo svetlo z lampášov, „si rozprúdila éter? Čo?“ Cítil jej prírodnú silu, akoby mu patrila. Len čo vstúpila do miestnosti vyslal k nej svoje takmer nezachytiteľné vlákna.

„Takže ma špehuješ?“ spýtala sa Shasta a siahla k opasku. Ukrývala za ním vrecúško s prachom. Ak to bude potrebné šmarí ho do vzduchu a odpúta všetkých od éteru.

Aládia to nemohla vydržať. „Prestaňte!“ zakričala. „Prikazujem vám to obom!“

So Svenolom to ani nehlo. Hľadel uprene na ženu pripravený použiť svoju éterickú silu ak to bude potrebné.

Shasta pomaly zdvihla ruky, akoby sa vzdávala. „Dobre,“ povedala a zhlboka sa nadýchla. „Chcete vedieť, kto je môj zdroj?“

„Hovor,“ vyzval ju Svenol.

„Obchodníci,“ začala hovoriť Shasta. Nervozita z nej priam sršala. Zvyčajne pôsobila ako prehnane sebavedomá žena. Hanblivo sklopila zrak. „Ehm, zvädzala som ich, dobre? Preto sa konala aj tá oslava. Aby som s tými opilcami mohla flirtovať.“ Pozrela sa na Svenola takmer až previnilým pohľadom. Snád' sa jej aj začali lesknúť oči.

Otočila sa a zúrivo vybehla po schodoch hore, čo prezrádzal poriadny dupot.

Aládia sa pozrela na oboch éteristov. „O toto vám išlo?“ spustila karhavo. „Hlupáci!“

vynadala im a rozbehla sa za čiernovláskou.

„Ha?“ čudoval sa Eteran. „Veď ja som nič neurobil. A čo to malo znamenať, Svenol? Na čo to bolo dobré?“

Svenol si sadol a skleslo si povzdychol.

Eteran zatiaľ zdvihol spadnutú stoličku a prisunul ju k stolu. „Strácame kontrolu,“ Všimol si ustarostený pohľad svojho spoločníka. Vždy si vedel zachovať chladnú hlavu a sebavedomé vystupovanie. Teraz mu v očiach behali pochybnosti a jeho rozvaha sa vytratila. „Tak čo?“ prihovoril sa mu. „Čo sa to s tebou deje? Hovoril si predsa, že jej veríš.“

Svenol sa na neho otočil. „Ja už neviem čomu verím. Popravde neverím ani sebe samému.“

„Vieš,“ pokračoval Eteran, „tebe to s dievčatami išlo vždy lepšie. Ale ak nevidíš o čo tu ide tak si slepý ako... Čo ja viem, slepý ako...“ mávol rukou a vzdal to. „Proste si slepý.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Nevidíš ako sa na teba pozerá?“

„Kto? Shasta?“

„Áno.“

„Ako na hlupáka.“

„To tiež. No myslel som ešte niečo iné. Zranil si ju.“

Svenol si povzdychol.

„Chod' za ňou,“ hovoril mu Eteran. „Zbytočne veľa premýšľáš o tom čo sa deje a potom nevidíš čo je priamo pred tebou.“

„Možno,“ odvetil Svenol zahľadený do žiarivých sviečok v lampášoch na stole.

„Ešte si tu?“ podpichol ho Eteran.

„Dobre, dobre. Idem.“

„Veď preto.“

Svenol vstal. „Tak teraz mi dávaš rady do života. To je celkom nová vec.“

„Chod'.“

Pod mesačnou žiarou sa plachty na troj-sťážňovej výsostnej galeóne hrdo rozvinuli a nabrali vietor. Kráľovský behemot vyplával na šíre more. Hneď za ním sa v bezpečnej vzdialenosti držala obchodná loď, na ktorú predtým strážnici ponosili lup z ostrova a priviedli na palubu aj zviazaných pirátov. Kapitán z toho samozrejme nadšený nebol, ale v prítomnosti po zuby ozbrojených mestských strážnikov jeho námietky nepadli na úrodnú pôdu.

Počas čarokrásnej noci sa morská hladina ligotala pod žiarou tisícich hviezd na nebi. Svieži

slaný vzduch dodával človeku chuť do života a odvieval všetky starosti preč. Umiernené vlny bijúce do trupu lode príjemne žblnkali kým si majestátna galeóna razila cestu naprieč pokojnými vodami.

Na palube vládol pokoj. Muži zaliezli do svojich kajút, aby si pred náročným dňom aspoň trochu odpočinuli. Osamelý kormidelník si pospevoval tóny námorníckej piesne, ktorou zaháňal únavu a nudu.

Svenol sa nemohol nabažiť pocitu slobody a nespútanej voľnosti. Nikdy by si nemyslel, že sa niekedy bude plaviť po mori a predsa sa tak stalo.

Taktiež si nikdy nemyslel, že jeho srdce zaplače po nejakej žene. Vždy ho do náručí rôznych dievčat viedla len smilná vášeň, no nikdy nedokázal zaplniť prázdnotu vo svojom vnútri.

Až kým nestretol ju.

Našiel Shastu ako stojí na prove, prednej časti lode. Vánok sa hral s jej čiernymi vlasmi, ktoré takmer splývali s tmou okolo. Obľubovala tmavé oblečenie a nebyť jasnej noci, ani by ju nebolo vidieť.

„Prepáč,“ oslovil ju Svenol.

Ona sa otočila. Jej modré oči by neprehliadol ani slepý. A že Svenol si teda ako slepý pripadal. Nechcel vidieť to, čo mal celý čas priamo pred sebou.

Postavil sa vedľa nej. Čiernovláska na jeho prítomnosť nereagovala. Potichu sa zahľadela pred seba.

„Neviem čo to do mňa vošlo,“ spustil éterista. „Ja... Veľa som premýšľal a hľadal som spojitosti, ktoré neexistujú.“

Shasta sa tvárila neprítomne, no pozorne ho počúvala.

„A to najdôležitejšie som mal celý čas pod nosom. Prepáč mi ešte raz. Prosím.“

Konečne prehovorila: „Najdôležitejšie? To má byť čo?“

„Ty,“ odvetil bez ostychu Svenol.

Pomaly na neho otočila pohľad. „Pff,“ odfrkla si. „Ty to myslíš vážne. Nerozprávaj také hlúposti. Vôbec ti to nepristane.“

„Takže, ehm, ty sa nehneváš?“

Shaste sa na perách objavil pobavený a úprimný úsmev.

„Niečo ti je smiešne? Povedal som niečo vtipné?“

„Ty si celý na smiech a nemusíš ani nič hovoriť. A navyše mňa neurazí niekto len tak. Obzvlášť nie ty, éterista zo Zelenej Hory.“

Teraz si Svenol zase raz pripadal ako úplné nemehlo. Koľkokrát sa pred touto krásnou ženou strápnil?

„Čo si ticho?“ podpichovala ho Shasta. „Prišiel si mi vyznať lásku, alebo čo? Len tu nezačni

recitovať básne, lebo sa hodím cez palubu.“

„Možno ti jednu poviem.“

„Ach, áno? No spusti.“

Chytil ju jemne za bradu a otočil jej hlavu tak, že sa pozeral priamo do jej dychberúcich modrých očí. Kontúry jej tváre pôsobili pod nepatrnou žiarou hviezd nádherne, až mu zaplesalo srdce. On však vedel svoje emócie veľmi dobre krotiť.

Napokon začal hovoriť svoj verš: „Tvoje hnusné modré oči, žiaria ako krumple v noci.“

„Ha!“ vydala zo seba pobavene Shasta a štychla ho do pleca. „To je dobré. Má to aj pokračovanie?“

„Máš nohy ako srna. Tenké, chlpaté a krivé.“

Shaste sa zase skrivilí pery v úsmeve. „To určite na nejakú zabralo, čo?“

„Vymyslel som to teraz,“ odpovedal Svenol. „Zabralo to na teba?“ spýtal sa a šibalsky zdvihol obočie. „Ha? Čo? Zabralo?“

„Som celá bez seba.“

„Tak vidíš.“

Povzdychla si. Dobrá nálada bola preč. Čosi ťažilo jej myseľ a celkom určite to nebol éterista stojaci vedľa nej.

„Von s tým,“ vyzval ju Svenol. „Čo máš na srdci? Okrem mňa.“

Shasta jeho detinskú poznámku ignorovala a išla rovno k veci: „Niečo sa mi na tomto celom nezdá. Premýšľala som nad tým a... Neviem. Redha je pre mňa ako tá múdra a obľúbená teta, ktorá príde na návštevu a ty hlceš každé jej slovo.“

„To je síce pekné prirovnanie, ale čo tým chceš povedať?“

„Pracujem pre ňu už dlho. Ak je pravda, že to celé nastražila ona, prečo mi nič nepovedala?“

„A keby povedala, bola by si schopná zradiť Aládiu, kráľa aj... mňa?“

Čiernovláska mu venovala letmý pohľad. „Ja neviem,“ priznala. Pozrela sa hore na nočnú oblohu plnú hviezd. Zhlboka sa nadýchla morského slaného vzduchu. „Neviem a to ma doslova desí. Čo by som urobila, ak by ma zakomponovala do svojho plánu? Kradla som pre ňu, zvädzala obchodníkov, riešila čierny obchod.“

„Priznala si sa,“ riekol Svenol. „V mene zákona ťa zatýkam.“

„Tebe niekto zatkol hlavu a zavrhol do cely,“ odbila ho pohotovo. „Toto je vážna vec.“

„Už som ticho. Máš pravdu.“

„Mala som vedieť, že tá žena nepozná súcít. Je chladnokrvná, ale ja som si myslela, že... Vlastne ani neviem čo som si myslela.“

„Fakt je taký, že ťa využila. Ako aj mňa a Eterana. A keď už o tom hovoríme, čo ten lišiak Bert? Dostala si z neho niečo?“

Nesúhlasne zakývala hlavou. „Nie. Stále hovoril to isté. Že ak ho privedieme do paláca nič sa nestane a jeho piráti sa stiahnu.“

„Tomu snád' neveríš?“ pýtal sa jej Svenol.

„Taká naivná nie som. Prečo mal ten list akože od Aládie takto pri sebe vo vrecku?“

„To isté napadlo aj mňa.“

„Podľa mňa je to súčasť plánu. Zamotať nám hlavy. Alebo aj nie. Možno si Redha myslí, že prekukneme jej úmysel. Čo keď to plánuje presne takto? Čo keď urobíme chybu?“

„Hm,“ zamyslel sa Svenol. „Asi to zbytočne komplikuješ.“

„Ty ju nepoznáš tak ako ja. Ona je strategická ako veľmajster šachu. Premýšľa desať ťahov dopredu a zvažuje všetky možnosti. Akýkoľvek plán vymyslím, hneď som na pochybách či je toto presne to čo chce aby som urobila.“

„Ako som povedal. Netreba to komplikovať.“

„Nie? Ved' nás takmer otočila proti sebe a ani tu nie je. Ty si podozrieval mňa, ja zase Aládiu. Ona dokáže zasadiť semienko pochybnosti niekomu do hlavy a to potom rastie.“

Svenol mykol plecami. „No nech. Je mi to jedno. Už to nechaj tak. Mali by sme si odpočinúť.“

„Konečne si povedal niečo normálne,“ riekla a hneď chcela vykročiť preč.

„Počkaj,“ zastavil ju Svenol. „Kde je lišiak? Chcem ho ešte navštíviť.“

„Dole po schodoch, ľavé dvere. Je tam malá cela. A nevymýšľaj. Šetri si éter. Zajtra ho budeš potrebovať.“

„Ved' áno.“

„Dobrá noc,“ rozlúčila sa Shasta. Keď odchádzala Svenol sa na ňu pozeral, až kým jej silueta nesplynula s nocou.

Ostal na proxe celkom sám. Doliehalo sem len pospevovanie kormidelníka z druhého konca lode.

Toto bol zrejme najdlhší a najúprimnejší rozhovor, ktorý so Shastou doposiaľ viedol.

Hlasno si vydýchol. Srdce mu išlo vyskočiť z hrude, no nie kvôli strachu. Cítil príjemný teplý pocit, ktorý v ňom zanechala práve ona.

Chvíľu hľadel do pustej tmy a premýšľal.

Potom sa vybral do cely navštíviť lišiaka Berta.

V podpalubí vládla tma. Drevená konštrukcia lode praskala a vízgala. Natiahol pred seba

ruku a vytvoril v nej malý biely éterický plamienok. Žiaril o čosi jasnejšie ako svieca. Osvetlil tak malú chodbu na konci, ktorej sa črtala cela.

„Kto je tam?“ ozvalo sa spoza mreží.

Svenol pristúpil bližšie. Na svetle éteru zahliadol lišiaka Berta. Ruky mal zviazané za chrbtom a ešte k tomu ho niekto priviazal k stene. Musela to byť pre neho veľmi nepríjemná poloha.

„Éterista Zelenej Hory,“ povedal lišiak. „Čo odo mňa chceš?“ Na počudovanie sa ani netváril nahnevane, ba naopak. Vôbec ho netrápil fakt, že je uväznený na kráľovskej lodi.

„Prečo sa ľudia ako ty nepridajú k éteristom v Zelenej Hore?“ spýtal sa ho Svenol.

„Aby som bol otrokom ako ty?“ odpovedal otázkou Bert. „Ja som slobodný človek.“

„Ja tu vidím len jedného muža priviazaného o stenu,“ odpovedal Svenol. „Toto je podľa teba sloboda?“

„Aspoň nepočúvam rozkazy nejakého veľmajstra, A mimochodom pekný éter.“

„Ďakujem.“

„Prečo si sem prišiel?“

Svenol vedel, že bude musieť klúčkovať a voliť vhodné slová. „Si veľmi nadaný éterista,“ venoval mu kompliment.

„Viem, že si ma prezeráš vláknami,“ povedal lišiak Bert.

„Hovorím. Nadaný éterista.“ Len málokto dokázal odhaliť éterické vlákna, no zdalo sa, že tento muž patril práve k tej menšine. „Mohol by som ti vybaviť slobodu. Predpokladám, že ťa prinajlepšom hodia na doživotie do žalára. Prinajhoršom ťa hodia do vôd plných žralokov.“

„Alebo mi neurobia nič. Bez mojej pomoci kráľ umrie. Len čo vtrhnete do paláca, podrežú ho. Ak prídete so mnou, nič sa mu nestane.“

Svenol sa chcel vyhnúť priamej debate o útoku na hrad. Vedel, že Bert je skutočne prefíkaný a nechcel sa zamotať do prekrúcania a manipulácie. Zvolil si inú taktiku. „Ešte som nepočul o divokom éteristovi, ktorý by sa sám naučil tak dobre ovládať éter.“

„A predsa existujem.“

„Tak čo? Sloboda, alebo žalár?“

„Som slobodný duchom,“ odsekol Bert.

Svenol sa otočil a pobral sa preč. Kým odchádzal prehovoril: „Som zvedavý ako dlho ti ten slobodný duch vydrží v smradľavej cele bez okien.“

O plánoch vo vojne obchodníkov a pohnútkach lišiaka Berta vedel len pramálo a preto si uvedomoval, že v priamej debate by nemal navrch. Bert by zamotal jeho hlavu. Preto mu len zasadil semienko pochybnosti priamo do mysle. Presne ako to údajne robila aj Redha. Odhadol ho za slobodného človeka, ktorý si chce užívať vietor vo vlasoch. Snáď to semienko padlo na úrodnú

pôdu. Nechá ho vytrápiť vo vlastných pochybách.

Eteran spal s hlavou zloženou stole v podpalubí. Ako vankúš mu poslúžili vlastné ruky. Čosi sa niekde šuchlo a on sa strhol.

„Ha? Čo?“ vyhrkol keď rozlepil oči. Lampáš na stole mu teraz pripadal jasnejší ako pohľad do slnka a preto prižmúril oči.

„To som ja,“ odpovedal Svenol. „Čo sa mykáš. Vyzeráš ako vrabčiak.“

„Ako čo?“ opýtal sa rozospatý Eteran s odtlačkom rukáva na čele a strapatými vlasmi.

„Prečo si neľahneš do postele?“

„Žiadna nie je voľná.“

„Čo sa dá robiť,“ povedal Svenol a ľahol si na drevenú podlahu. Ruky si zložil pod hlavu. Cítil sa ako v kolíske. Loď sa príjemne húpala na vlnách.

„Budeš spať na zemi?“

„Áno.“

„Mhm,“ zamrmal Eteran a zložil hlavu na stôl.

Svenol zavrel oči. Podlaha nebola až tak nepohodlná. A možno sa mu to len zdalo, lebo ho premáhala únava. Chvíľu sa snažil uvažovať nad zajtrajším dňom a tiež všetkým čo sa doposiaľ odohralo, ale myšlienky mu stále kamsi utekali, až sa vytratili úplne a nahradila ich len upokojujúca tma.

Zazneli lodné zvony. Svenol sa strhol zo spánku.

„Úf,“ povzdychol si. Po noci strávenej na zemi si pripadal tuhý ako lata. Opatrne vstal a podopieral sa pritom ako starec. Potom sa ponat'ahoval, aby aspoň trochu uvoľnil stuhnuté svalstvo.

Sviece v lampášoch na stole vyhasli. Vládlo tu prítmie. Nikde nevidel Eterana. Počul však zvuky krokov prichádzajúce z paluby.

Vyšiel po schodoch hore. Otvoril dvere a hneď ho oslepila slnečná žiara až tak, že si musel zatieniť tvár dlaňou.

Práve zakotvili v prístave mesta Slna. Po palube chodili muži v žltomodrých rovnošatách.

„Hej!“ zakričal na neho ktosi. Bol to Eteran. Stál pri zábradlí spolu s Aládiou. „Svenol! Pod!“

Prišiel k nim a zívot si na plné ústa. „Ach, prepáčte, vaše veličenstvo.“

„Prestaň,“ napomenul ho Eteran. Cítil sa trápne za oboch.

„To je v poriadku,“ spustila Aládia. Tvárila sa hanblivo, takmer ako dieťa v spoločnosti cudzích ľudí. „Ja, ehm, ospravedlňujem sa vám oboom včerajši večer.“

Svenol sa práve pozeral po prístave. Kotvili tu až tri kráľovské lode. Po mólach utekali strážnici vyzbrojení halapartňami a mečmi. „Veď sa nič nestalo,“ reagoval Svenol. „Čo sa to tu deje?“

Eteran mu podal hrubý krajec chleba s pomazánkou neznámeho pôvodu. „Tu máš. Tvoje raňajky.“

„Ďakujem,“ žalúdok sa mu krútil od hladu a preto sa hneď zahryzol. „Tak... mhm,“ mrmlal s plnými ústami.

Aládia sa chopila slova: „Odchytili sme všetky lode, ktoré hliadkovali na mori. Cigard Muzan pozbieral strážnikov a idú zaútočiť priamo na palác.“

Svenol prehltol sústo. „A čo my? Nejdeme s nimi?“

„Pôjde s nimi Shasta,“ vysvetľovala mladá žena popolavých vlasov. „My pôjdeme tajným vchodom.“

„Aké prekvapivé,“ frflal svoje Svenol. „Zámok čo má tajný vchod? Som v šoku.“

Eteran do neho štuchol laktom. „Nezabúdaj s kým sa rozprávaš.“

„Chcem len povedať že ak taký vchod existuje, určite o ňom vie aj nepriateľ.“

„Máš pravdu,“ prikývla Aládia. „Ale tento je iný. Viem o ňom len ja a môj otec.“

„Ehm, kche,“ dusil sa Svenol. Zabehol mu kus chleba.

„Napi sa,“ Eteran mu podal mech s vodou.

Svenol sa napil tak lačne, až si obľial aj hnedú košeľu. „Ách,“ vydýchol spokojne. „To je lepšie.“

Jeho mladší spoločník len prekrútil očami.

„Kde som skončila?“ pokračovala Aládia. „Aha, tajný vchod. Problém je, že on vlastne... ako to povedať. Je zamurovaný“

Svenol skrívil obočie. „Tak o čom sa tu bavíme?“

„Ale má tam byť prechod. Našla som to v starých pôdorysoch. Lenže aj v tých pôdorysoch je zakreslený ako zamurovaný a zároveň je označený ako prechod.“

„Ehm, Aládia,“ oslovil ju Svenol. „Mali by sme sa pridať k útoku. Nemáme čas strácať čas.“

„Čas strácať čas?“ odpovedala otázkou a pobavene sa usmiala.

Eteran sa do rozhovoru veľmi nezapájal, no keď uvidel jej úsmev takmer sa mu roztopilo srdce. „No mali by... teda, chcem, že oné.“

„Čo trepeš?“ spýtal sa ho Svenol. „To je v poriadku, vaše veličenstvo, jemu sa niekedy z tepla zapečie hlava.“ Pozrel sa na modrú oblohu. Napriek skorému ránu už začínalo byť horúco a

slnko hrialo na koži. „A dnes máme teda teplý deň.“

Aládia chytila Eterana za ruku. „Čo by sme mali?“

„Mali by sme,“ nadýchol sa, aby si utriedil slová. „Mali by sme tam ísť. K tomu vchodu.“

„Je to šanca ako vniknúť dnu nepozorovane,“ ozrejmila Aládia. „Ja som tam raz bola a okrem steny som nenašla nič. Ale možno sa nám podarí nájsť nejaký mechanizmus. A keď nie, tak sa pridáme k hlavnému útoku, dobre?“

„No dobre,“ súhlasil Svenol. „Ako sa tam ide?“

„Je to v skalách neďaleko paláca. Poznám cestu. Počkejte ma tu, hneď sa vrátim,“ povedala Aládia a rozbehla sa do podpalubia.

Eteran venoval svojmu staršiemu spoločníkovi nevraživý pohľad. „Čo to bolo?“

„Čo čo bolo?“

„Prečo sa takto chováš? Aládia je dcéra kráľa a ty si ako... ako sedliak. Obleješ sa vodou, nevieš sa najesť.“

Svenol len mykol plecami. Práve zahliadol Shastu v prístave. Aj takto z diaľky videl, že je pripravená k boju. Za opaskom sa jej pod ranným slnkom leskli dýky.

„Že sa vôbec namáham,“ zamrmal Eteran. „Čo tam vidíš?“

„Ale nič,“ odvetil Svenol. „Počuj, ale že tebe sa páči táto naša princezná, čo? Ha?“

„No a čo?“ vyštekol podráždene Eteran. „To je moja vec.“

„Len ti dám jednu radu. Ženám sa nepáčia úslužní hlupáci. Vзмуž sa.“

„Ako to myslíš?“

„Kokceš tu, rozprávaš pred ňou o jej šľachtickom statuse, akoby o tom nevedela. Ona toho má dosť, ver mi. Je rada, keď sa môže rozprávať otvorene a keď ju ľudia vidia takú aká je bez fanfár.“

Eteran sa zamyslel. Spomenul si ako sa prvýkrát stretli v paláci v miestnosti pre služobníctvo. Ona si na prepych naozaj nepotrpeľa. „Asi máš pravdu,“ priznal napokon.

„Ja mám vždy pravdu.“

Vrátila sa k nim Aládia. Okolo pliec jej visel tmavý plášť s kapucňou. Mala na sebe prilnavé nohavice stiahnuté hrubým opaskom, za ktorým ukrývala ostrú dýku. „Som pripravená.“

Svenolov pohľad spočinul na jej dýke. Prišla mu akosi povedomá.

„Podme teda,“ riekol Eteran. „Do kelu, no tak pohnime kostrou!“ zvolal hrdinsky.

Aládia sa na neho pozrela, akoby padol na hlavu.

Svenol nad ním neveriacky pokrútil hlavou.

„Čo som urobil?“ spýtal sa ich.

„Nič,“ odpovedala Aládia. „Podte za mnou. Vyhne sa rušným miestam.“ Navliekla si kapucňu na hlavu, aby tak zakryla svoje výrazné vlasy. Nechcela riskovať, že ju niekto v meste

spozná.

Ona ako prvá zliezla po lanovom rebríku.

Eteran chcel ísť druhý, no Svenol ho zastavil. „Nerob zo seba osla. Bud' sám sebou.“

„Ved'... som.“

„Pohnime kostrou? To čo ťa napadlo. A vieš čo. To je teraz jedno. Lez dole.“

Obaja zliezli z paluby na mólo. Nasledovali Aládiu do ulíc Slny.

Podzemnou chodbou sa ozývali kroky. Mladá žena popolavých vlasov niesla v ruke lampáš a rozháňala ním okolitú tmú. Za ňou kráčali dvaja muži v hnedých rovnosatách.

Éterický plameň by poskytol viac svetla, ale rozhodli sa túto vzácnu silu šetriť na potenciálny boj. Mladší Eteran bol stále vyčerpaný po útoku na ostrov pirátov a Svenol chcel každú štipku svojho éteru uchovať.

Aládia prehovorila: „Už sme skoro tam.“

Kráčali hodnú chvíľu. Museli byť hlboko pod hradom. Vstup do tejto chodby bol dobre ukrytý v hustom poraste pod skalami.

„V meste je poriadny rozruch,“ poznamenal Svenol.

„Ľudia nikdy nič také nezažili,“ odpovedala mu Aládia zahľadená pred seba. „Sme zvyknutí na mier.“ Konečne sa pred ňou vo svetle lampášika objavila murovaná stena. Pôsobila tu ako päť na oko. „Tak tu niekde by mal byť prechod do paláca.“

„Mali sme si zobrať búracie kladivo,“ poznamenal Svenol. Prešiel k múru a pobúchal po ňom. Táto stena musela byť poriadne hrubá.

Eteran si neodpustil poznámku: „Ved' ty všade vykopávaš dvere. Čo si neporadiš s jednou stenou?“

„Hm,“ zamyslel sa Svenol. Priložil ucho k stene akoby to boli dvere, za ktorými chce zachytiť cudzí rozhovor.

„Prihovára sa ti?“ podpichol ho Eteran.

Svenol sa sústredil. „Toto je...“ prudko sa otočil a pozrel sa na Aládiu. „Ty.“ povedal a prikrčil k nej. Svetlo z lampáša vrhalo na stenu jeho tieň.

„Ehm,“ odkašľala si nervózne Aládia. „Čo sa deje?“

„Odkiaľ máš tu dýku, čo ukrývaš za opaskom?“

„Dal mi ju strýko keď som bola malá.“

„Vieš o tom,“ spustil Svenol, „že je éterická?“

„Čo?“ čudovala sa.

Zapojil sa aj Eteran: „Svenol, si v poriadku?“

„Som,“ odpovedal pohotovo. „Vytvoril som éterické vlákna a cítil som niečo zvláštne. Vychádzalo to z tej dýky. A skutočne je éterická.“

„Ale ja...“ zamrmlala Aládia očividne zaskočená touto správou. V jednej ruke držala lampáš a druhou opatrne vytasila dýku z púzdra.

„Kde som ju len videl,“ hundral si popod nos Svenol. Jeho myšlienkový pochod prerušil štekľivý pocit niekde v jeho vnútri. Éterické vlákna zachytili výkyv energie. Otočil svoj pohľad na stenu. „Hej, hej,“ vyslovil naliehavo. „Aládia, prilož tú dýku k stene. Rýchlo.“

„Počkaj, ako?“

„Neviem, dotkni sa jej hrotom.“

Ona tak učinila.

„Čo sa deje?“ spýtal sa Eteran.

„Tá stena,“ odpovedal Svenol. „Reaguje na dýku.“ Presne vedel, čo musí urobiť. Posilnil svoje vlákna a pomocou nich odoslal do steny svoj éter. Prepojil dýku so stenou. Rozlial sa do nej éter. Bolo to veľmi podobné ako vstup do tajnej skrýše lišiaka Berta. Ten použil tri kamene napustené éterom.

V tomto prípade neboli kľúčom kamene, ale práve dýka mladej princeznej.

Chodba sa otriasla, akoby ju zobral do rúk obor a lomcoval ňou.

Lampáš spadol na zem. Sklo na ňom sa rozbito. Obklopila ich nepriehľadná tma.

Ozvali sa zvuky akéhosi mechanizmu, sťa by do seba zapadali ozubené kolesá. Škrípavý zvuk pílil uši.

Svenol neváhal a vytvoril vo svojej dlani éterický plamienok. Jeho biele svetlo odhalilo pohyblivú stenu. Otváral sa v nej prechod. Jednotlivé kamene do seba zapadali ako skladačka a postupne tak vytvárali chodbu širokú pre jedného človeka.

„Ako si to urobil?“ spýtala sa Aládia. Neverila vlastným očiam. Urobila krok vpred a nechtiac stúpila na črepiny, ktoré sa pod jej podrážkami trieštili ešte väčšmi. „Tá stena... Ako je to možné?“

„To je čaro éteru,“ odpovedal Svenol. „Mala si pravdu. Je to tajný prechod.“

„No,“ pridala sa Eteran. „Nepotreboval si ani kladivo.“

Svenol sa šibalsky usmial. „Ja som jednoducho najlepší. Ale teraz nejde o mňa. Aládia, vieš kto tento prechod postavil?“

„Netuším.“

„Mohol to byť ten strýko čo ti dal aj dýku?“

„Naozaj neviem.“

„Dobre, nevadí. Kam vedie táto chodba?“

„Mali by sme prísť do vínneho skladu. Odtiaľ vedú schody do miestnosti služobníctva.“

„Tak poďme.“

Svenol vykročil do novovzniknutého prechodu ako prvý. V jeho vystretej dlani tancoval biely plameň a svietil im na cestu.

Okolo hlavy jej presvišťal šíp, až čierne vlasy zaviali v záveji rozvíreného vzduchu. Ihneď sa skryla za kmeň palmy a nazrela spoza neho len jedným okom.

Skupina mestských strážnikov bojovala proti ozbrojených mužom v kráľovskej záhrade. Toto obyčajne pokojné miesto určené na oddych sa zmenilo neľútostné bojisko. Oceľ do seba narážala, muži kričali a vymieňali si povely prerušované nárekom zranených.

Shasta nemohlo uveriť tomu, koľko pirátov držalo v zajatí palác.

Pristúpil k nej muž v pompéznej modro žltej tunike a širákom na hlave. V ruke zvieral meč. „Toto vyzerá zle,“ poznamenal kým si prehliadal situáciu na bojisku.

„V oknách sú lukostrelci,“ povedala Shasta a ukázala na šíp zapichnutý v zemi len o kúsok za nimi.

„Viem,“ odvetil Cigard Muzan. „Útočíme z dvoch smerov. Čelíme značnej presile. Sú dobre organizovaní. Toto nebudú len obyčajní piráti.“

„Máme šancu?“ pýtala sa čiernovláska.

Dozorný mestskej stráže si v jednom z okien všimol niekoho s napriahnutým lukom. Urobil krok nabok a uhol sa šípu, akoby to bol len pohár ktorý hodil opilec v krčme. Vôbec sa nezdalo, že by ho to čo i len trochu rozhodilo. „Máme,“ odpovedal Cigard. „Sú tu všetci strážnici. Jedna skupina nám kryje chrbát. Zvolal som aj dobrovoľnú domobranu.“

„Musíme sa dostať k bočnému vchodu,“ navrhla Shasta. „Potom vtrhneme do paláca z dvoch strán.“

„Uvoľníme ti cestu,“ riekol Cigard. „Dám ti signál.“ Po týchto slovách sa rozbehol do mery, aby koordinoval svojich mužov a priložil ruku k dielu, ktorým v tomto prípade bolo krviprelievanie.

Shasta sa krčila za palmou a snažila sa byť tenšia než hrana papiera. Nechcela dostať šípmo do tela. Šetrila si svoj éter pre prípad, že by sa objavili divokí éteristi. Preto sa snažila pozorovať dianie z relatívnej bezpečnej vzdialenosti, avšak lukostrelci v oknách jej to neľahčovali.

Dúfala, že Aládia dovedie dvoch éteristov Zelenéj Hory do paláca. Vraj existoval tajný prechod, o ktorom nikto nevedel, ale či to tak skutočne bolo ostávalo neznáme, aspoň v tejto chvíli.

Svenol nalepil ucho na dvere a snažil sa počúvať čo sa deje na druhej strane. Nezachytil však ani hlásku.

Otočil sa na Aládiu, ktorá stála za ním hneď vedľa kopy sudov s vínom. „Nič,“ povedal potichu. „Čo je za tými dverami?“

„Miestnosť služobníctva,“ odpovedala mu.

„Pst, Eteran,“

„Čo?“

„Pripravený?“

„Áno.“

Svenol prudko otvoril dvere a vtrhol do miestnosti rýchlejšie ako víchor. Na jeho prekvapenie tu nebolo ani živej duše.

Za to tu bolo hneď niekoľko mŕtvych.

Tri telá mužov, už od pohľadu darebákov a pirátov, ležali na chladnej zemi vo vlastnej krvi. Ostala po nich len načatá fľaša rumu na stole a rozliate pivo.

Podozrivé ticho prezradilo, že nikde nablízku neprebíha boj.

„Kto ich zabil?“ spýtal sa Svenol. Postavil sa nad jedného z uhynutých. Prázdny pohľad v očiach mŕtveho piráta v ňom navodil nepríjemný pocit. Všimol si, že má v strede hrude menšiu dieru možno po meči, alebo dýke. Musela to byť rýchla a dobre mierená rana.

„Pochybujem,“ spustila Aládia, „že sem už vtrhli strážnici.“

„Veď práve,“ súhlasil Svenol. „Kto ich potom zabil? Vyzerá to na čistú prácu.“

Eteran zatiaľ otvoril ďalšie dvere a opatrne nazrel cez škáru do chodby. Aj tam ležalo jedno nehybné telo. „Tu je ďalší,“ poznamenal.

„Musíme zistiť čo sa tu deje,“ navrhla Aládia a vytasila svoju dýku. Nervózne sa obzerala, akoby ich mal niekto každú chvíľu prepadnúť.

„Kadiaľ?“ spýtal sa jej Svenol.

„Tými dverami čo otvoril Eteran,“ odpovedala mladá žena. „Na konci chodby je malý sklad. Odtiaľ vedie tajné schodisko priamo do izby môjho otca.“

„A čo nie je tajné na tomto zámku?“ odvrkol poznámku Svenol.

„Hej,“ oslovil ho Eteran, ktorý pridržoval pootvorené dvere. „Teraz nie je vhodná chvíľa na hlúposti.“

„Priateľ môj,“ prihovoril sa mu Svenol a prikrečil k nemu. Potľapkal ho po pleci. „Celý náš život je jedna veľká hlúposť. A teraz uhní,“ odstrčil ho od dverí. „Ja pôjdem prvý. Ty, Eteran sa drž za mnou a chráň princeznú.“

Aládia nahlas povzdychla a niečo si zamrmľal popod nos. Asi sa jej šľachtické oslovenie

nepáčilo.

„Podťe za mnou,“ povedal Svenol a vyšiel na chodbu.

Musel prekročiť mŕtve telo neznámeho piráta. Všimol si v jeho hrudi bodnú ranu. Niektorých mužov zabil smrteľne presnými ranami.

Z vedľajšej chodby sa ozval dupot utekajúcich mužov.

Všetci traja sa nalepili na stenu, akoby k nej chceli prirásť.

Svenol opatrne nazrel spoza rohu.

Videl tam prebehnúť niekoľkých mužov ozbrojených šablami. Očividne mali naponáhlo.

Aládia prehovorila potichu ako myš: „Tá chodba vedie do kráľovskej siene a tam sú hlavné dvere.“

„To boli posily,“ odvetil šepkom Svenol. „Vonku musí byť poriadna mela.“ Potom chvíľu čakal, či sa neukážu ďalší piráti. „Čisté,“ riekol napokon.

Pokračovali ďalej chodbou až na koniec. Prešli niekoľko odbočiek. Zdalo sa, že sú v tejto časti paláca sami.

„Tieto dvere,“ povedala Aládia, „vedú do skladu.“

Svenol ich chcel otvoriť, no boli zamknuté. „Predpokladám, že nemáš kľúč?“

„Eh, nie.“

„Tak čo navrhuješ?“

„Neviem,“ priznala Aládia. „Vypáčiť ich?“

„Mám lepší nápad,“ riekol Svenol a odstúpil od dverí na dva kroky.

„A je to tu,“ zašomral Eteran.

„Nie nadarmo mi hovoria opravár dverí,“ chválil sa starší éterista. Odviedol do tela štipku éteru.

„Nikto ti tak nehovorí,“ odbil ho Eteran.

Svenol ho ignoroval. Celou silou kopol do dverí. Tie odleteli vzad, akoby dostali ranu baranidlom. Treskli na zem s hukotom, ktorý by prebudil aj mŕtveho.

„No... Čo si to...“ hneval sa Eteran.

„Hej,“ oslovil ho Svenol. „Za tebou.“

Na chodbu vybehli dvaja muži, na prvý pohľad darebáci. Jeden držal nôž. Druhý pred seba vystrel ruku a zhmotnil v nej veľmi chabý éterický meč. Intenzita svetla kolísala a šľahali z neho plamene čo znamenalo, že ten muž bol síce divoký éterista, no vôbec nemal zvládnuté prúdenie tejto tajomnej energie.

„Hej!“ skríkol jeden z mužov. „Čo tu robíte?“

Eteran sa otočil a len čo si všimol kto k nim uteká, podvedome odstrčil Aládiu, až skoro spadla na zem, no Svenol ju stihol zachytiť.

Mladý éterista hneď siahol do svojho vnútra a spojil sa so silou, ktorá v ňom driemala.

Zhmotnil v ruke krásny žiarivý meč, ktorý svojim jasným svetlom oslepil všetkých navôkol.

Eteran sa zahnal v dokonalom oblúku a zasiahol oboch naraz. Energetická čepeľ prešla ich krehkými telami ľahšie ako rozžeravené železo maslom.

Dvaja muži spadli na zem. Ich krv sa rozliala po podlahe.

„Eh, fuj,“ ozvala sa Aládia a otočila pohľad.

Éterický meč sa rozplynul. „Ja... Prečo si mi nepomohol?“

„Veď si to zvládol sám,“ odpovedal mu Svenol.

„Ty si vedel, že idú?“

„Cítil som tohto... asi divokého éteristu,“ hovoril ako jeho pohľad spočinul na krvi, ktorá sa vlievala do škár v dlažbe. „A navyše som vedel, že sa ti v ohrození podarí urobiť poriadny meč.“

„No veru,“ prikývol Eteran.

„Poďme ďalej,“ navrhol Svenol.

Aládia už stála v sklade. Hmatala rukami po stene rovno medzi dreveným regálom a metlami. Presne vedela, ktorý kameň potlačiť.

Čosi cvaklo. Tajné dvere sa otvorili.

„Už len kúsok,“ ozvala sa Aládia.

„Ja prvý,“ ponúkol sa Svenol. Vbehol dnu, predral sa malými dverami a vykročil na veľmi úzke točité schodisko. V ruke vytvoril malý biely plamienok a svietil si ním pod nohy.

Všetci traja sa tlačili na úzkom schodisku. Na samom vrchu ich čakali ďalšie dvere.

Svenol sa otočil a pošepkal: „Na druhej strane je éterista.“

Cítil prekvapivo mocnú éterickú silu, ktorá oproti všetkým divkým éteristom pôsobila ako jazero voči kaluži. Takýmto éterom snáď vládol len samotný veľmajster v Zelenej Hore a možno hŕstka éteristov v hodnosti kapitán.

„Pst, Eteran,“ prihovoril sa potichu svojmu spoločníkovi. „Buď pripravený. Použi všetok svoj éter, rozumieš? Všetok.“

On len prikývol.

Svenol nechal svoj malý plamienok zhasnúť. Obklopila ich temnota. Spojil ruky pred hrud'ou. Odviedol do tela všetok éter. Ak majú poraziť toho muža, či ženu na druhej strane, bude musieť použiť aj poslednú štipku svojej sily.

Držal svoj éter na uzde a začal počítat'. „Na tri.“

„Raz.“

„Dva.“

„Tri.“

Otvoril dvere.

Pustil svoj éter do tela. Ozval sa hlasný tresk, až to otriaslo chodbami.

Vtrhol dnu tak rýchlo, že obyčajný človek si možno stihol všimnúť len rozmazanú šmuhu.

Jeho vnímanie reality sa však spomalilo na slimačie tempo.

Až kým si nevšimol kto stojí v kráľovskej izbe.

Odpojil sa od éteru tak prudko, až mu na krátky moment stuhlo celé telo.

„Gestoy?“ spýtal sa neveriacky Svenol.

Hneď za ním vbehli do miestnosti Eteran a Aládia. Obaja od prekvapenia ostali stáť ako obarení, div že im nespadli sánky.

V honosnej izbe s červenými závesmi stál hneď vedľa drahejšieho postele muž bujarých šedivých vlasov odetý v modrom rúchu. Za opaskom mu spočívali dve dýky. Jeho hornú peru zdobil hustý fúz rovnako šedý ako jeho dlhá hriva.

„Strýko?“ spýtala sa neveriacky Aládia ako si ho prezerala od hlavy po päty.

„Ach, éteristi. Rád vás vidím,“ povedal poviedkár Gestoy. „Aj teba, dievča moje. Koľko je to čo sme sa videli?“

„Ro... roky,“ zakoktala sa Aládia. „Kde, ehm, kde je môj otec?“

„Bratu!“ zakričal Gestoy. „Pod' von!“

Otvorila sa skriňa. Vyšiel z nej kráľ Morského národa Galindo vo svojom červenom rúchu. Jeho opuchnutá tvár a podliate fialové oko dali jasne najavo, že dostal poriadnu bitku.

Aládia nedokázal svoje potešenie udržať. Objala svojho otca. „Čo sa ti stalo?“ spýtala sa ho.

„To je v poriadku,“ odpovedal jej.

„Tí čo to urobili,“ ozval sa Gestoy, „sú už na druhom svete.“

„Ale,“ prehovorila Aládia a pohľadom preskakovala po všetkých prítomných, akoby hľadala akékoľvek zmysluplné vysvetlenie. „Ja... ja som nevedela či je strýko Gestoy vôbec ešte živý a...“

„Pst, dievča moje,“ umlčal ju poviedkár a otočil sa na jedného z éteristov. „Tuto Svenol má vysvetlenie, je tak? Vidím ti to v očiach.“

„Konečne,“ prehovoril. „Už viem čo mi celý ten čas unikalo.“

„Prezrad' nám to,“ vyzval ho Gestoy.

Svenol dal sám sebe pomyselnú facku za to, že na to prišiel až teraz. Ved' podoba týchto dvoch šedivých mužov, kráľa Morského národa a poviedkára, bola celkom zrejmá. Rovnaké popolavé husté vlasy, rovnaké črty tváre. Kráľ Galindo mal síce zavalitejšie telo, pívne brucho a červený nos z toľkého vína, ale podobizeň sa nedala poprieť.

Rýchlym pohľadom si prezrel aj dýku, ktorú ukrývala Aládia za opaskom. Preto mu bola

povedomá. Presne také isté mal aj Gestoy. Vryli sa mu do pamäti ešte v hostinci v Zelenej Hore keď sa prvýkrát stretli.

Ale hlavne pochopil, prečo sa strhla táto takzvaná vojna obchodníkov.

Svenol vyjadril svoje myšlienky nahlas: „Pod mestom je zdroj éteru. Priamo pod palácom. A ty,“ ukázal na poviedkára, „si o tom celý čas vedel. Je tak?“

Gestoy prikývol. „Áno.“

„Čože?“ prekvapila sa Aládia. „Ale veď... tu sa éteristi nerodia.“ Otočila pohľad na Eterana, ktorý stál pri stene a potichu počúval rozhovor. „Ty si mi povedal, že v Zelenej Hore sa rodia éteristi, lebo tam je zdroj éteru, ale tu nie je.“

„A ja som čo?“ spýtal sa Gestoy. Nastavil pred seba ruku a tá mu hneď vzbĺkla bielym plameňom. „Máme tu skutočne mocný zdroj éteru.“ Ako náhle sa oheň objavil tak rýchlo aj zmizol. „Preto som odišiel. Aby som toto tajomstvo udržal. Pred odchodom som ti dal dýku. Vytvoril som tajný prechod pod zemou.“

Aládia situácii stále nerozumela. „Počkať a vy,“ ukázala na dvoch éteristov. „Vy poznáte môjho strýka? Odkiaľ?“

„Stretli sme sa,“ odpovedal jej Svenol, „v Zelenej Hore. To je dlhší príbeh.“

„Dobre,“ pokračovala Aládia. „A čo teda chce Redha? Čo ti unikalo?“

„Chce éter, ktorý tu je ukrytý. Takmer sa jej to podarilo. Vojna je len zástera, len divadlo a my sme herci, ktorí nemajú scenár.“

Poviedkár si povzdychol a pridal svoj postreh: „Je to tak. Prišiel som na poslednú chvíľu. Ale to je teraz jedno. Musíme oslobodiť palác. Dole v sále je veľa pirátov a určite sa bojuje aj vonku. Aládia, ty ostaneš tu s tvojim otcom.“ Pozrel sa na dvoch mužov v hnedých rovnošatách. „A vy, éteristi, odstránite pirátov a nájomných vrahov. Ja vám samozrejme pomôžem.“

„Bez hádaniek?“ spýtal sa ho Svenol.

„Veruže bez nich,“ odpovedal mu poviedkár. „Ste pripravení?“

Obaja éteristi Zelenej Hory prikývli.

Kvapky krvi zašpinili jej tmavé oblečenie keď bodla ďalšieho muža. Shasta prišla v súbojoch o svoju éterickú silu a teraz sa mohla spoľahnúť len na ostré zmysly a ešte ostrejšie čepele dýk.

Táto zvyčajne lesklá a krásna uvítacia sieň sa premenila na miesto zlomených kostí, zranených bitkárov a mŕtvych tiel.

Mestská stráž mlela z posledného. Čelili oveľa väčšej presile než očakávali. Darmo mali za

sebou kráľovskí muži lepší výcvik a disciplínu. Proti toľkým pirátom, darebákovi a nájomným bojovníkom sa tlačilo len ťažko.

„Ústup!“ zreval kapitán stráže Cigard Muzan. Uvedomil si, že sa dostali do pasce. Nepriateľ ich mal doslova v hrsti.

Už dávno sa tu mali ukázať jeho verní muži z druhého oddielu. Vošli do paláca bočným vchodom. Keďže sa neukázali obával sa len toho najhoršieho.

„K hlavným dverám! Ústup!“ kričal svoje pokyny. Teraz musel zabezpečiť len to, aby prežilo čo najviac jeho mužov. Z tejto zúfalej situácie nevidel iné východisko.

Hrmotný dunivý tresk ohlušujúci ako úder blesku počas búrky zaznel sálou, až otriasol lustrami a samotnými stenami.

Piráti padali jeden po druhom, sť a by ich skolila neviditeľná sila. Zavládla medzi nimi panika.

Shasta dobehla ku kapitánovi mestskej stráže. Pevne zvierala dýku, ktorej po čepeli stekali kvapky krvi. „To sú éteristi!“ zhlásila. „Nesmieme ustúpiť!“

Cigard rýchlo prehodnotil situáciu. Zdvihol nad hlavu meč. „Vpred!“ zakričal na plné hrdlo, až ho zaboľeli hlasivky. „Vpred! Útočíme! Prišli posily! Vpred!“

Ako prvý sa rozbehol na nepriateľa.

Shasta sa chcela pridať a len čo urobila prvý krok vpred, stuhla a nemohla sa pohnúť. Telom jej prešiel nával bolesti. Pozrela sa dole. Zbledla a pohltit ju nával paniky. Z boku medzi rebrami jej trčal šíp. Spadla na kolená. Životne dôležitý vzduch prúdil do jej tela len horko ťažko.

Prebehli okolo nej útočiaci strážnici. Nikto jej nevenoval pozornosť. Bola pre nich len jednou z ďalších obetí boja.

Híkala a lapala po dychu. Stmievalo sa jej pred očami. Všetko sa rozmazalo. Poddala sa takmer istej smrti a zrútila sa dozadu.

Dopadla do čohosi mäkkého.

„Mám ťa,“ prehovoril hlas. „Všetko bude v poriadku. Neboj sa.“

Ktosi ju ťahal preč.

Pred palácom pobehovali mladí chlapci s nosidlami. Zranení muži skuvíňali bolesťou. Opustené meče a halapartne, ktoré prišli o svojich majiteľov sa povalovali po dlažbe. Na krvou zaliatej zemi ležali desiatky nehybných tiel bez duše.

„Hej!“ zakričal Svenol. Zadržaný opatrne položil mladú čiernovlasú ženu so šípom v boku do mäkkej trávy. Na rukách mal jej krv. „Pomoc! Hej! Vy dvaja!“

Dobehli k nemu dvaja dobrovoľníci vyplašení viac ako divoká zver v lese utekajúca pred vlkami. Pohľad na bojisko v nich akiste zanechá hlbokú stopu do konca života.

„Čo... Čo sa stalo?“ pýtal sa jeden z nich.

„Odneste ju,“ prikázal im Svenol. „Hneď!“

„A... áno. Pôjdeme na tri. Pomôž nám.“

„Opatrne,“ riekol éterista.

„Raz, dva, tri... Hop!“

Spoločne ju preložili na nosidlá.

Jej tvár ostala bledá ako lupienky sedmokrásy. V sklenených očiach mala prázdnotu. Unikala z nej život. Snáď ani nevníkala čo sa s ňou deje. Hruď dvíhala nepravidelne a pri každom chabom výdychu jej z rany vytekala čerstvá krv.

Chlapci zobrali nosidlá, zdvihli ich a rýchlym krokom sa pobrali preč.

Svenol hľadel ako odnášajú jedinu ženu v jeho živote, ku ktorej si vypestoval skutočné city. Pohltil ho neovládateľný hnev. Pozrel sa na svoje krvavé ruky.

Bitka sa skončila. Palác bol konečne oslobodený, ale za akú cenu? Tí, ktorí dokázali stáť na vlastných nohách pomáhali odnášať zranených. Krv a žľč špinili biele steny a mramorovú podlahu hlavnej sály. Zvykli sa tu konať veselé oslavy, no teraz tu ostanú navždy strašiť duše mŕtvych.

Eteran sedel vysoko na schodoch. Odtiaľto mal výhľad na to zverstvo dole v sále. Neostala v ňom ani štipka éteru a snáď ani ľudskosti. Jeho telo stuhlo a odmietalo sa čo i len pohnúť. Mysle nedokázala vstrebať čo sa tu práve odohralo. Neprítomne hľadel pred seba.

„Chlapče,“ prihovril sa mu známy hlas.

Po schodoch k nemu schádzal šedivý poviedkár Gestoy.

„Hm?“ reagoval Eteran.

„Môžeš byť na seba hrdý. Práve si pomohol zvrátiť chod dejín Morského národa.“ Natiahol k mladého éteristovi ruku. „Pod', vstávaj.“

Eteran sa s jeho pomocou zdvihol na nohy. Ruky sa mu triasli od vyčerpania. Cítil slabosť a všetky svaly v tele kričali po oddychu. „Úf,“ povzdychol si.

„To sa stane, keď to preženieš s éterom,“ ozrejmil Gestoy.

„Viem,“ odvetil Eteran. Chcel pomôcť odniesť zranených, alebo aspoň odniesť telá strážnikov, ale zosypal by sa sťatý strom. Bol rád, že vôbec dokáže stáť na vlastných nohách bez pomoci.

„Chce ťa vidieť Aládia. Je v kráľovej komnate. Trafiš tam?“

On len prikývol a vybral sa po schodoch hore.

„Počkaj ešte,“ zastavil ho starý poviedkár.

Eteran sa na neho pozrel.

„Mám pre teba hádanku.“

„Akú?“

„Robí z ľudí bláznov, ale aj hrdinov. Čo je to?“

„Hm,“ zamyslel sa Eteran. „Neviem.“

„Ale vieš. Pozri do svojho vnútra.“

Mladý vyčerpaný éterista hľadal odpoveď. Pozrel sa dole do sály na tú spúšť a spomenul si na všetky udalosti, ktoré viedli k tomuto momentu. „Odvaľa,“ odpovedal napokon.

„Presne tak,“ pochválil ho Gestoy. „Odvažný blázon skočí do nebezpečenstva bez rozmyslu. To, ale nie je tvoj prípad, Eteran Naitbird, éterista Zelenej Hory. Všetko čo si v živote urobil chcelo odvahu. Preto si tu. Neopúšťaj svoju odvahu. Nikdy. Čaká ťa dôležité rozhodnutie.“

Eteranovi tieto slová lichotili, obzvlášť keď mu ich venoval tak skúsený éterista akým bol poviedkár Gestoy. „Ďakujem,“ odpovedal mu. „Vážim si to.“

Eteran Naitbird otvoril dvere a vošiel do kráľovskej izby.

Vládca morského národa, šedivý Galindo, sedel na svojej honosnej posteli. Nad ním stála jeho dcéra, princezná Aládia. Viedli spolu náročný rozhovor. Na príchod mladého a únavou zmoreného éteristu nereagovali.

„Som len starý hlupák,“ hovoril kráľ. „Pozri kde som dostal náš národ. Tolko mŕtvych.“

„Nie, otec,“ snažila sa ho upokojiť Aládia. „Nie si hlupák.“

„Som,“ trval na svojom. „Pijem a nestarám sa o svoj ľud. Nie som hoden.“

„Prestaň.“

Galindo vstal z postele a pozrel sa svojej dcére do očí. „Rozhodol som sa. Prenechám trón tebe.“

„Ale...“

„Žiadne ale,“ prerušil ju. „Vedela si, raz tento deň príde.“

Aládia si povzdychla. „Pod jednou podmienkou,“ riekla a otočila sa na mladého muža v hnedej rovnošate, ktorý stál pri stene hneď vedľa dverí. „On bude môj poradca.“

„Eh?“ čudoval sa Eteran neschopný reakcie.

Galindo prikývol na súhlas. „Svoj kabinet si vytvoríš. Máš môj súhlas.“

„Čo povieš?“ spýtala sa princezná popolavých vlasov a pristúpila k Eteranovi. „Pomôžeš mi

obnoviť dôveru ľudu?“

„Ale...“ Eteran sa pozeral kade tade po miestnosti, akoby tam hľadal známú tvár, ktorá by mu povedala čo robiť. Svenol tu však nebol. Až teraz si uvedomil ako veľmi je závislý na slovách svojho staršieho spoločníka. „No... ja...“

Aládia ho chytila za ruky. „Verím len tebe. Si éterista a pod našim mestom sa našiel éter. Potrebujem ťa. Prosím.“

Eteran nabral odvahu. Spomenul si na smelého Svenola, ktorý sa nebál ničoho, nikoho a vždy si zachoval chladnú hlavu. A čo bol on horší? Odvaha predsa robí bláznov, ale aj hrdinov.

„Dobre, súhlasím.“

Aládia ho objala. Pošepkala mu do ucha: „Ďakujem.“

Svenol musel nejako vyplniť čas a vybiť si hnev. Doľahla na neho úzkosť. Zamieril na kráľovskú loď kde znovu vypovedá toho darebáka. Musí predsa nájsť vinníka, ktorý mohol za krviprelievanie.

Na palube lode nezhladol ani nohy. Všetci muži sa zúčastňovali bojov v meste.

Keď zišiel do podpalubia nevidel takmer nič. Vystrel pred seba ruku a zalovil po poslednej štipke éteru, ktorá sa v ňom ukrývala. V dlani sa mu zavlnil malý biely plamienok a rozptýlil tmu.

Kráčal k cele na konci.

„Lišiak!“ zakričal.

Odpoveď neprichádzala.

Veľmi rýchlo pochopil prečo. Vodca pirátov a divoký éterista Lišiak Bert ležal na zemi s podrezaným hrdlom. Jeho ruky stále zviazané za chrbtom.

Ďalší vyhasnutý život. Tento muž síce napáchal veľa zloby, no jeho éterické nadanie ako aj vedomosti o čiernom obchode mohli priniesť žiadané poznatky. Nieкто si dal tú námahu a odstraňoval svedkov.

Svenol si povzdychol. Nechal svoj éterický plamienok zhasnúť. Z podpalubia von trafi aj po tme.

Čas ubiehal a rany sa pomaly hojili. Ťarbavosť južanských dní sa pozvoľna vrátila do ulíc Slny. Mestskí strážnici, ktorí položili svoje životy boli pochovaní s úctami.

Dnešný deň sa líšil od ostatných. Všadeprítomný ruch sa rozliehal na každom kroku, v

každom zákutí a v mysli každého obyvateľa.

Na programe bola korunovácia princeznej Aládie, ktorá sa dnes stane novou kráľovnou Morského národa. Táto mladá žena obľúbená medzi ľuďmi prevezme do svojich rúk budúcnosť veľkolepého mesta.

Svenol Liotén odetý vo svojej rovnošate stál nad prázdnu posteľou v ošetrovni. Na jeho košeli sa leskli tri zlaté hodnostné kruhy. Jeden tam pribudol.

Povzdychol si. Koľko životov vyhaslo na týchto lôžkach? Necítil sa tu dobre. Liečitelia tu však aj veľa ľudí zachránili.

„Pán kapitán,“ ozval sa hlas.

Svenol sa otočil. Kráčala k nemu mladá čiernovlasá žena odetá v krásnych modrých šatách, ktoré decentne odhaľovali jej dekolt a nevulgárne kopírovali krivky bokov.

Mierne krívala. Jej modré oči sa pri pohľade na éteristu rozžiarili spolu s jej červenými perami.

„Pripravená?“ spýtal sa Svenol.

„Samozrejme,“ prikývla Shasta. „Môj posledný deň na ošetrovni ani nemohol byť lepší. Rovno na korunováciu.“

„Prejdeš toľko?“

„Už som ti povedala, že áno. Myslíš si, že som hnilá ako ty?“

„No dovoľ?“ ohradil sa Svenol.

„Čo? Veď ty si tu vysedával pri posteli celé dni.“

„Nevieš ako sa rozprávať s éteristom v hodnosti kapitána?“ pýtal sa Svenol a poklepal prstom po svojich zlatých kruhoch.

„Ale vieš čo,“ mávla rukou Shasta. „Radšej poďme. Strávila som tu... Vlastne ani neviem ako dlho som tu bola.“

„Päť týždňov,“ pripomenul jej Svenol. Natiahol k nej ruku. „Idete, krásna dáma?“

„Ach,“ povzdychla si Shasta a nechala sa viesť. Kráčalo sa jej zle a musela ísť pomaly, ale to vraj prejde. Pri chôdzi sa pridržala pohľadného éteristu.

Hlavná sieň v kráľovskom paláci pohostila viac ako stovku veľmi dôležitých ľudí. Prišli obchodní spojenci z veľkých diaľok, ale aj politickí vyslanci. Nechýbala ani úradnícka elita

Zeleného Mesta. Oslavy sa nanešťastie nemohli zúčastniť zvyšní éteristi, lebo stále trpeli nedostatkom mužov a museli udržiavať poriadok v celej Zemi lesa. Veľmajster éteru len nechal po predstaviteľoch doniesť zlaté kruhy a list s povýšením, ale žiadne fanfáry sa okolo toho nekonali.

Za to však pred krásnym palácom bola hotová paráda. Všetci obyvatelia sa zišli na prístupovej ceste, v kráľovskej záhrade a okolitých uliciach.

Zneli bubny, trúby a radostné výkriky.

Dav ľudí sa rozostúpil keď pomedzi nich pochodovala jednotka mestskej stráže. Muži odetí v žltomodrých tunikách dupali spoločne ako jeden dokonale zohratý celok. Na hlavách sa im vynímali širáky s vtačím pierkom. Viedol ich nový hlavný veliteľ s mužnou sánkou a prísny pohľadom, Cigard Muzan. Mnohí z nich patrili k veteránom, ktorí oslobodili palác a bojovali na ostrove pirátov. O to väčšiu hrdosť tento pochod vyvolal v ľuďoch.

Stráž napochodovala priamo do paláca hlavným vchodom.

„Zastaviť, stáť!“ zavelil Cigard Muzan, až sa jeho hlas ozýval honosnou mramorovou sálou.

Muži zborovo dupli a zastali. Nikto sa ani len nepohol. Vyzerali ako živé sochy. Hostia postávali za stĺporadím a so zatajeným dychom sledovali dianie.

„Na miesta!“ ozval sa povel.

Strážnici zaujali miesta v dvoch radoch otočení čelom k sebe a vytvorili tak bezpečnú uličku širokú na tri skoky od schodiska až k trónu.

Nikto si nedovolil ani len ceknúť.

Zo schodov zišiel mladý muž čiernych vlasov v hnedej rovnošate. Na jeho košeli visela zelená prepletaná šnúra s dvomi zlatými kruhmi.

Zastavil sa pri tróne na pravej strane.

Niektorí ľudia mali dobrý výhľad a iní sa stavali na špičky, aby videli ponad rad strážnikov.

Trubadúri zahrali pompézne tóny. Všetci spozorneli.

Po schodoch schádzala mladá žena v nádherných zlatých šatách s čiernou suknicou. Jej dlhé popolavé vlasy zdobila zlatá koruna.

„K pocte zbraň!“ velil Cigard Muzan.

Strážnici vytasili zborovo svoje meče a držali ich vystreté pred sebou.

Aládia prešla pomedzi nastúpenú stráž a popod meče až k trónu.

„Sláva vlasti, muži!“ zakričal veliteľ.

„Sláva!“ zakričali mocne, až sa otriasla aj samotná sála. Zasunuli svoje meče do puzdier za opaskami.

Cigard Muzan potom pochodoval k trónu a kľakol si pred mladú panovníčku.

„Prisahám vernosť trónu,“ skladal prisahu, „a vernosť Morskému národu.“

„Vstaň,“ prikázala mu Aládia.

Cigard Muzan vstal. Otočil sa k zástupu hostí. „Nech žije kráľovná!“

Vtedy začali všetci jasat', písať, a kričať obarení radosťou a nádejou na pestrejšie zajtrajšky. Odniekiaľ vystrelili mnoho farebné stuhy, ktoré poletovali vzduchom ako tá najimpozantnejšia dúha.

Obchodníci, šľachtici a vplyvní ľudia sa postavili do zástupu, aby mohli novej kráľovnej pogratulovať.

Správa sa dostala až von z paláca a celé ulice začali oslavovať.

Svenol Liotén a Shasta postávali v sále pri stene pod veľkým obrazom lode. Keďže sa všetci vydali ku kráľovnej tak mali aspoň trochu pokoja a nemuseli sa tlačiť v dave.

„Bolo to pekné,“ poznamenal éterista držiace čiernovlasú ženu za bok.

„Ruky dole,“ prikázala mu. „Čo si myslíš, že kde sme?“

On z nej teda zložil ruku. „Len som ti chcel pomôcť stáť.“

„Len, aby nezačalo niečo iné stáť,“ odbila ho. „Čo si sa tak pozrel? Myslíš si, že neviem čo ti behá po rozume?“

„Ale prosím ťa, sme na...“

„Hej, vy dvaja,“ oslovil ich ktosi.

Prišiel k nim šedivovlasý starší muž v modrom rúchu. Za jeho opaskom nechýbali dve éterické dýky.

„Zdravím ťa, Gestoy,“ privítal ho Svenol. „Dlho som ťa nevidel. Myslel som si, že si odišiel z mesta.“

„Ale kdeže,“ odpovedal poviedkár. „Moja neter potrebuje pomoc,“ riekol a pozrel sa smerom k trónu. Aládia si tam práve podávala ruku s nejakou ženou. Ďalších snád' tridsať ľudí ešte stálo v rade a čakalo na možnosť osobne popriať kráľovnej čosi pekné a akiste vtieravé.

„Pravda,“ prikývol Svenol.

„A navyše,“ pokračoval Gestoy, „som pomohol môjmu bratovi dostať sa z očí. Zdá sa mi, že ľudia rýchlo zabudli na svojho kráľa. No len sa pozrite ako sa vnucujú Aládii.“ Nedbalo mávol rukou. „Ale to je jedno.“ Pohl'adom si premeral dvojicu pred sebou. „A čo vy dvaja?“

„Čo ako?“ odpovedala Shasta otázkou.

„Mám pred vás hádanku.“

Svenol si povzdychol. „Ako inak.“

„Vy ste nevidiaci a ona je slepá. Donúti ťa vybrať si, ale ona si nevyberá. Je tu s nami, ale vy ju nevidíte.“

„Hm,“ premýšľal Svenol.

Shasta sa netvárila z tejto hádanky nadšene a zdalo sa, že sa ani nenamáha hľadať odpoveď.

„No?“ vyzval ich Gestoy. „Viete?“

„Je to... Neviem,“ odvetil Svenol. „Nejaká... A čo ja viem?“

„Láska,“ odpovedala napokon Shasta.

„Správne,“ pochválil ju Gestoy.

„Čo som vyhrala?“ spýtala sa ho.

Gestoy len ukázal prstom na éteristu vedľa nej. Nenápadne sa usmial, pokynul hlavou a bez slova sa otočil. Vybral sa k novej kráľovnej, aby jej poskytol pomoc vysporiadať sa s toľkými pätolizačmi.

Shasta sa nadýchla na plné pľúca a vydýchla. Povzdychla si, akoby čosi sužovalo jej myseľ.

„Si v poriadku? Bolí ťa niečo?“

„Nie,“ odvrkla. „Musím,“ hovorila zahľadená pred seba do neznáma. „Musím niečo vybaviť.“

„Počkej, idem s tebou.“

„Nie,“ odbila ho. „Nepotrebujem tvoj doprovod.“

Svenol len mykol plecami. Kde zase spravil chybu? Prečo si nevážila jeho pomoci? Trávil pri nej takmer všetky svoje voľné chvíle. Sedel pri jej posteli v ošetrovni a pozeral sa ako spí. Robil jej spoločnosť a vždy sa ju snažil rozveseliť.

Pokúsil sa zahnať tieto nepríjemné plichtivé myšlienky. Čakali ho ešte veľmi dôležité stretnutia.

Všimol si, že na neho zamával z druhého konca sály Eteran. To bolo znamenie.

V rokovacej hale sa konala porada. Za čelom veľkého stola sedela Aládia. Potom Cigard Muzan, Eteran Naitbird a tiež Svenol Liotén.

„Konečne,“ prehovorila nová kráľovná, „aspoň trochu klľudu. Podarilo sa mi zvolať túto poradu. Nemáme veľa času. Budem sa musieť zase venovať hostom. Počúvajte ma pozorne.“

Vstala a upravila si svoju sukňu. Krásna zlatá koruna jej dokonale pristala. „Nenájdem pokoja, kým nechytíme Redhu Bibret,“ len vysloviť to meno ju stálo veľa námahy, ba priam cítila pachuť horkosti na jazyku. „Zľahla sa za ňou zem. Nemáme ani jednu stopu. Podarilo sa nám odstrániť a pochytať zradcov, ale naša práca sa neskončila.“ Vyložila na stôl list s pečatou.

Svenol tú pečať hneď spoznal. Eteran taktiež.

„Dostal sa mi do rúk tento list,“ pokračovala kráľovná Aládia. „Pred krátkou chvíľou mi ho

dole v sále doručili zástupcovia Zelenej Hory.“

„A čo sa tam píše?“ vyzvedal Svenol.

„Dovolila som si,“ odpovedala mu popolavá mladá žena, „požiadať Zelenú Horu o pomoc.“
Usmiala sa a nedokázala skryť nadšenie. „A bolo mi vyhovené. Eteran je oficiálne poradca Morského národa a ty Svenol, si sa stal veľvyslancom.“

„Ja?“ čudoval sa starší éterista. „Čo... čo to znamená?“

„To znamená, že ostávaš v Slné a budeš upevňovať vzťahy. Teda... Ehm, pokiaľ chceš.“

Svenol si spomenul na modrú slnkom zaliatu oblohu, dobré jedlo, ligotavé more a slaný vánok, ktorý cítil v nose aj teraz. Žiadne nočné služby a ťaženie sa s opilcami? Voľba bola jednoznačná.

„Samozrejme, že chcem.“

Eteran sa potešil snáď ešte viac: „Áno,“ vyhlásil možno hlasnejšie než by sa patrilo. „Pardon,“ ospravedlnil sa, keď si všimol pohľady. Ocitol sa v spoločnosti kráľovnej, veliteľa stráže a éteristu kapitána, no vôbec sa necítil nepohodlne, práve naopak. Kedysi by ho zožrala nervozita, ale tu bol medzi priateľmi.

„No tak,“ hovoril Svenol, „o čom bude moja práca?“

„O tom sa porozprávame potom,“ odvetila Aládia. „Ďalšia vec je tá, že tuto Cigard vedie vyšetrovanie. Pokúša sa odhaliť Redhu a jej sieť. Prosím buďte mu nápomocní.“

„Ako inak,“ riekol Svenol.

„Vy dvaja ste teraz jediní skúsení éteristi, ktorí v Slné ostali. A ešte Shasta.“

Shasta... Keď to meno vyslovila Svenol sa pozrel na dvere, akoby čakal, že sa tam ukáže.

Aládia pokračovala: „A teraz keď môj strýko konečne uvoľnil zdroj éteru pod mestom očakávam, že sa éterická sila prebudí v niektorých ľuďoch. Zelená Hora si pýta éteristov a tak mi vy dvaja, Svenol a Eteran, pomôžete s výberom adeptov. Tí, ktorí budú chcieť, pocestujú do Zeleného mesta a podstúpia tam výcvik.“

„Niečo za niečo,“ frflal Svenol.

„To je daň za to,“ vysvetľovala Aládia, „že tu môžete zostať. Bola to podmienka.“

„Rozumiem,“ prikývol Svenol.

Konečne sa ozval aj Cigard Muzan: „Aspoň nám tu ostane poctivé železo. Neviem si predstaviť mestskú stráž z éteristov.“

„Pozri sa na nás,“ odvetil mu Svenol.

„Veď práve,“ odbil ho s úsmevom.

„Dobre,“ prerušila ich Aládia. „Je vám zatiaľ všetko jasné?“

Svenol prikývol.

„Áno,“ odpovedal Eteran.

„Samozrejme, kráľovná moja,“ dodal Cigard.

„Ach,“ vzdychla si Aládia. „Musím ísť medzi hostí. Ideš, Eteran?“

Mladý éterista vstal a po jej boku opustil miestnosť.

„Ale, že majú k sebe blízko,“ zhodnotil Svenol keď odišli.

„To majú,“ súhlasil Cigard Muzan. Vstal a upravil si pošvu s opaskom. „Ospravedlň ma. Moja prítomnosť je taktiež vyžadovaná dole v sále.“

Svenol ostal sedieť v rokovacej hale celkom sám. Neprítomne klepal prstami po stole. On a veľvyslanec? Znelo to dôležito.

Oslavy v meste sa konali celú noc. Jasný žiarivý mesiac, príjemný južanský vzduch, dobrá nálada a vôňa dobrého vína. Takto vyzerali ulice Slny.

Svenol Liotén čakal na svojho spoločníka, aby sa spolu vrátili do hostinca na námestí umelcov kde dodnes bývali. Čosi mu však hovorilo, že sa ho túto noc nedočká.

Prechádzal sa preto po kráľovskej záhrade sprevádzaný len mesačným svetlom a šuchotom listov paliem, ktoré sa húpali do rytmu morského vánku.

Reflektoval všetko čo sa udialo. Vír myšlienok, spomienok a zmiešaných pocitov plných nostalgie sa vyrútil na povrch. Od darebných začiatkov v uliciach Zeleného mesta plných morálne šedých rozhodnutí až sem do Zeme morského národa. Zažil toho viac než väčšina éteristov, no stále mal v sebe diery, ktorú nedokázal zaplniť.

Pozrel sa mesiac, ktorý vládol nočnej oblohe.

„Svenol,“ oslovila ho žena.

Otočil sa. Prichádzala k nemu Shasta stále odetá v modrých šatách.

„No samozrejme,“ zamrmľal si popod nos. „Čo chceš?“

„Nebud' nepríjemný,“ povedala keď sa postavila vedľa neho.

Mohol na nej oči nechať. Pri každom pohľade na ňu sa mu rozbúchalo srdce, akoby ju videl prvýkrát.

„Počula som, že si dostal zaujímavú prácu.“

„Áno.“

Shata sa hanblivo pozrela do trávy po svojimi nohami. „Chcem sa ti poďakovať, za to ako si sa o mňa staral.“

„Aspoň sa na mňa pozri, keď mi niečo hovoríš. To je pohľad na mňa tak neznesiteľný?“

„Vieš čo?“ vyštekla na neho. „Áno je.“

„Tak čo tu robíš?“

„Je, lebo ťa nemôžem vystáť.“

„To sa dobre počúva. Prečo neodídeš?“

„Lebo ona si nevyberá, je slepá a tak ďalej,“ hovorila Shasta. „Nemôžem ťa vystáť, lebo vždy sa chcem usmiať keď ťa vidím. Lebo chcem aby... aby... Ach,“ povzdychla si. Nabrala odvalu a počúvala ohlušujúce volanie svojho vnútra. Urobila k nemu krok.

Venovala mu pusu na ústa.

Jej pery horúce ako roztavený vosk a sladké ako jarný med ho takmer obrali o zdravý rozum.

Svenol Liotén stál ako obarený. Cítil sa ako nepoškvrnené chlapča, ktoré nevie čo so sebou v prítomnosti pekného dievčaťa.

„No toto,“ posmievala sa mu Shasta. „Veľký švihák nemá slov?“

„Dnešný večer,“ začal hovoriť tak zvodne ako vedel, no v tejto situácii si pripadal ako nemehlo. „Ani nemôže byť,“ koktal a pokúšal sa nájsť poetické slová. „Nemôže... Zdá sa mi že...“ napokon to vzdal a mávol rukou. „A ja neviem. To je jedno.“

Shasta ho chytila za ruku a venovala mu úprimný úsmev. „Pod', pán kapitán. Prejdeme sa.“

Svenol a Shasta spolu strávili celú noc. Možno sa zhovárali a možno on spoznával bruškami prstom všetky zákutia tela čiernovlasej ženy, ktorá mu ukradla srdce. To je už na predstavivosti každého. Tak či onak v Slnke vznikol nový príbeh dvoch ľudí.

Okrem toho Svenol Liotén, čerstvý kapitán éterista, reprezentoval Zelenú horu a jej záujmy až prekvapivo dobre.

Eteran a nová kráľovná Aládia spolu trávili veľa času. On jej pomáhal s prácou, hovoril jej o éteri a puto medzi nimi prerástlo do niečoho romantického. Svoj vzťah však na verejnosti nereprezentovali, aj keď ľudia v paláci čosi tušili.

Veliteľ mestskej stráže Cigard Muzan vycvičil novú várku strážnikov a nahradil tak všetkých, ktorí padli v boji. Vďaka národnej hrdosti o nových regrútoch núdza nebola.

Poviedkár Gestoy opustil Slnu bez slova a s nikým sa nerozlúčil. Vydal sa do sveta, aby tam šíril svoje tajomné príbehy, kládol hádanky cudzincom, alebo popíjal drahé víno v honosných pohostinstvách.

Niekoľko mladých ľudí v sebe zacítilo stopy éteru. Zdroj prírodnej sily ukrytý pod mestom Slnka ostal uvoľnený. Svenol a Eteran vyslali na výcvik do Zelenej hory prvých adeptov.

Dni bežali a práca pribúdalo.

Neskoro v noci žiarili na stole hrubé sviece a osvetľovali kopy papierov. Svenol Liotén si sňal z rovnošaty zelenú prepletanú šnúru s tromi zlatými kruhmi a zavesil ju na operadlo stoličky. Vo svojej novej pracovni sa cítil dobre. Trávil tu toľko času, až mu prišla ako druhý domov. Do rána by mal spracovať všetky žiadosti o éterický výcvik v Zelenej hore.

Chytil jeden papier, zbežne si ho prezrel na mihotavom svetle plamienkov, povzdychol si a odložil ho naspäť na stôl.

Niekoľko otvoril dvere a bez opýtania vstúpil do miestnosti. Toto si mohol dovoliť len jeden človek.

Svenol sa otočil. „Eteran, konečne ideš.“

„Veľa práce,“ odvetil mladý muž v hnedej rovnošate. Na jeho košeli visela zelená šnúra s dvomi zlatými kruhmi. „Zdržal som sa v paláci.“

„Ako inak,“ reagoval sucho Svenol. Prešiel k oknu a otvoril ho dokorán. Ihneď dnu vošiel ruch večerných ulíc. Tóny lutny, flauty a spev prerušovaný rozhovormi. Teraz ho napadlo, že na hlavnej promenáde Zeleného mesta nikdy nepočul hrať hudobníkov.

„Skoro ako doma,“ poznamenal Eteran keď prezeral všetky tie papiere na stole.

„Niečo nové o Redhe Bibret?“

„Nie,“ nesúhlasne zakýval hlavou Eteran. „Nič. Ani stopy. Zajali sme niekoľkých obchodníkov, s ktorými spolupracovala, ale nikto nič nevie.“

„Aby nám ešte nenarobila problémy.“

„Nemá žiadne zdroje, žiaden dosah. Je hľadaná všade.“

Svenol sa oprel o parapetu okna a pozrel sa na svojho mladšieho spoločníka. Nastal čas zmeniť tému. Šibalsky sa usmial. „Čo ty a Aládia? Už ste spolu...“

„Ale prestaň,“ mávol rukou Eteran. „Čo je to za otázku? Ona je kráľovná a...“

„Áno, či nie?“ dobiedzal Svenol.

„Nepoviem,“ odvrkol Eteran. „A čo ty a Shasta? Už ste spolu...“

Svenol mu skočil do reči. „Samozrejme. Chceš počuť viac?“

Eteran prekrútil očami. „Ty sa nikdy nezmeníš.“

„Veru nie. A vieš čo sa tiež asi nikdy nezmení?“

„Čo?“

„Naša práca. Prečo stále pracujeme v noci? A keď nie v noci tak aspoň neskoro do noci. Uvedomuješ si, že takmer všetko čo sme zažili bolo v noci?“

„To je preto,“ odpovedal mu Eteran, „že sme noční vtáci.“